

**Teater-biblioteket. N:o 22, En
menniskovän : lustspel i två
tablåer /**

Sv Saml Vitt Sv Dram Saml

TEATER-BIBLIOTEKET. N:o 22.

EN MENNISKOVÄN

LUSTSPEL I TVÅ TABLÅER.

AF

ULLER. [J. Fr. Lundgrén]

PERSONER:

4 Herrar. 3 Damer.

Pris 15 Cents.

CHICAGO.

And. L. Lofströms Förlag.

u a,

PERSONER.

LÖVING, förmögen privatman.
CHARLOTTE, hans hustru.
VENDLA, hennes brorsdotter.
LUDVIG LILJESTRÖM, litteratör.
FRITZ OLSSON, målare.
JÖNS GRÖNLUND, vaktmästare på ett hotell.
LENA, i tjänst hos Löving.

Händelsen passerar i Stockholm.

FÖRSTA TABLÅN.

(Ett tarfligt möblerat rum. Fond- och sidodörrar).

FÖRSTA SCENEN.

OLSSON (*allena, går oroligt fram och åter*). Så långt har det då kommit, att jag i min födelsestad Stockholm måste bo på ett hotell som en främling för att slippa undan exekutionsbetjänterna, som slå efter mig... O, Sverige!... hur belönar du dina unga talanger? Jag törs inte sticka näsan utom dörren... får inte se någon levande själ mer än hotellets döfva vaktmästare... Af alla fängelser... (*det bultar*) stig in!... i hvilket en fattig människa kan... (*det bultar*) stig in!... bli begravnen, är otvifvelaktigt... (*Det bultar*). För fan i våld, kom in! (*Besinnar sig*). Ah, det är väl den där döfnicken igen... då kan jag få skrika mig lungsoten på halsen innan han hör mig. (*Öppnar fonddörren*).

ANDRA SCENEN.

OLSSON. GRÖNLUND.

GRÖNLUND (*inkommer*). God morgon, herr Olson! Hvarför låter ni mig bulta så länge?

OLSSON. Hvad har ni att spä?

GRÖNLUND. Mycket rätt!... herrn har något att få.

OLSSON. Hvad vill ni mej?

GRÖNLUND. Säger herrn nej? Men jag säger jo, jag!

OLSSON (*skrikande*). Nä, hvad får jag?

GRÖNLUND. En ung flicka...

OLSSON. Hvad?

GRÖNLUND. ...lämnade mig detta bref till er.

OLSSON. Har hon redan gått sin väg eller är hon ännu kvar?

GRÖNLUND. Från hvem brefvet var?... Det sa' hon mig inte... Hon sa' bara, att hon hade litet tvätt till er... Det är verkligen en kostlig historia! "Bor artisten Olsson här?" sa' hon... Ja, min lilla snut, sa' jag... "Jag har något till honom", sa' hon... Hvad då? sa' jag... "Jag har lite tvätt till honom", sa' hon... Hvar har hon den, mitt lilla gryn? sa' jag... "I min ficka", sa' hon... Då måste hon ha en ficka som

en säck, sa' jag... Men så förklarade hon slutligen, att hon inte menat lite tvätt, utan en liten biljett. Hon stod och drumlade sig och sa' galet, i tankarna, förstås.

OLSSON (skrikande). Hit åt med brevet, döfnicke!

GRÖNLUND. Ja, hon gick på ögonblicket... Här har ni emellertid tvätten... nej, biljetten. För öfrigt får jag en gång för alla säga er, att ni inte behöver skrika så fasligt. Jag hör visserligen lite illa, då det är regnväder, eller tung luft, men vid så vackert väder, som i dag, hör jag ganska bra.

OLSSON (har tagit biljetten). Det kallar han att höra ganska bra. (*Öppnar biljetten*). Gå för fan i våld!

GRÖNLUND. Tackar så mycket! Önskar detsamma. (*I det han går*). Att säga lite tvätt, när man menar en liten biljett, det är bra dumt! (*Går, skakande på hufvudet*).

TREDJE SCENEN.

OLSSON (*allena*). Ett bref från henne! Nu får jag veta mitt öde. (*Läser*). "Min älskade Fritz! Min tant har på det strängaste förbjudit mig att någonsin återse dig, och onkel, som i allt följer hennes mening, har gjort detsamma. Ditt, i deras öron, triviala namn är skuld därtill. De tycka, att namnet Olsson låter så simpelt. Du vet, att jag beror af onkel och tant; uttänk därför ett medel att besegra deras fördom, eljest kan jag aldrig bli din maka, beder din i döden tillgifna Vendla." Där ha vi det!... mitt sista hopp har försvunnit... Mitt olyckliga namn! (*Det bultar*). Seså, nu kommer min döfve plågoande igen. (*Går och öppnar*).

FJÄRDE SCENEN.

OLSSON. GRÖNLUND.

GRÖNLUND. Det är en herre, som frågar efter er. Skall jag släppa in honom?

OLSSON (*skriker honom i örat*). Ja då, låt honom komma in, din dumsnut!

GRÖNLUND. Hur han ser ut? En fin och hygglig ung man... Ser ni, jag har mina särskilda märken på unga herrar... ser jag en sådan, klädd i stöflar af vanligt rossläder, med dubbla sulor, då är det en solid man... men kommer en pjaskande i lackerade stöflar med tunna sulor, den förefaller mig alltid lite misstänkt... Därefter spelar hatten hufvudrollen. Om... till ex...

OLSSON. Den karlen gör mig galen! (*Har under tiden skrivit några ord på ett kort och ger det åt Grönlund*). Där... läs!

GRÖNLUND (*tar kortet, ser på det*). Hm! hm! Nå, när den främmande herrn får se, att ni egenhändigt skrivit att ni inte är hemma, så bör han väl tro det. (*Går ut i fonden*).

OLSSON (*allena*). Jag tror den döfve stofilen inte en gång kan läsa; då återstår ej annat än att själf gå och införz den besökande. (*Vill gå*).

FEMTE SCENEN.

OLSSON. LILJESTRÖM.

LILJESTRÖM (*utom scenen*). Nå, hur länge skall jag vänta? Är han hemma eller inte hemma? Jag skall väl se efter då. (*Kommer in*). Ah, där är du ju! Hur är det med dig, min gosse? Fägnar mig att se dig. Har äntligen lyckats snoka reda på dig här... Hvad gör din morbror? Hur är det med din kusin? När skall du gifta dig? Hvad skall din förste son heta? Hur stor skuld har du gjort på dessa tre veckor, vi inte sett hvarandra? Hvarför är du orakad? Har du något att äta? Jag är hungrig! När äter du?

OLSSON. Människa, hvilken af dina många frågor skall jag först besvara? Men vänta, lika mot lika! (*Härmar honom*). Jag befinner mig väl... Onkel väl... kusin väl... skulden 275 kronor... förste son Carl Oskar... raka mig i morgon... äter klockan ett.

LILJESTRÖM. Men du pratar i ett enda andedrag mera än en annan på en hel dag... Jag tycker inte om långa haranger... låt oss genast komma till saken... Men säg mig, jag kommer väl inte olägligt? Gör inga omständigheter; ifall du väntar besök, så går jag genast. Har du några pengar?... genera dig inte, ty jag har heller inga.

OLSSON. Nej, stanna kvar... jag skall säga till om litet frukost åt oss. (*Ringer*).

LILJESTRÖM. Du är dig lik... har ännu samma goda matlust som förr.

SJÄTTE SCENEN.

DE FÖRRA. GRÖNLUND.

GRÖNLUND. Herrn ringde, tror jag?

LILJESTRÖM. Jag tror så med.

OLSSON (*skrikande*). Hvar är pojken, som passar opp?

GRÖNLUND. Skall jag springa i galopp? Hvart?

OLSSON (*som förut*). Nej, jag vill skicka pojken till restaurationen på nedra botten efter litet frukost... kalfstek med gurkor... litet brännvin... och två halfva öl.

GRÖNLUND. Inte något söl... jag förstår... skall ske!

LILJESTRÖM. Hvad pratar den murfveln för pesilja?

OLSSON. Han är döf och hör beständigt uppåt väggarna.

LILJESTRÖM. Hm... gör ingenting... man kan genom tecken-språket göra sig förstådd. (*Gör gester, som tyda på att skära, äta och dricka*).

GRÖNLUND. Förstår fullkomligt! Herrn talar ren svenska, och då begriper jag alltid. Herrarna vilja ha något att äta. (*I det han går*). Jag har ju alltid sagt, att jag hör mycket väl, då det är godt väder. (*Ut i fonden*).

LILJESTRÖM. Där ser du... han förstod mig strax. Skrik aldrig en döf i öronen; gör bara pantomim, så blir du genast förstådd... Jag

kom en gång i ett sällskap af döfstumma personer... jag stod helt förlägen. Plötsligt erinrade jag mig att jag som skolpojke lärt mig teckenspråket. På så sätt förde jag under tre timmars tid en ganska lifflig och underhållande konversation med mitt sällskap. Ett härligt språk, teckenspråket. (*Gör tecken med fingrarna*). A, E, I, O, U,. Man vill till exempel fråga: "Huru står det till med hälsan?" (*Fingerspråk*). "Hur mår er fru mamma?" (*Fingerspråk*). Jag skall ge dig lektion, och innan kort skall du reda dig mycket väl med din döfve tjänsteande, utan att behöfva yttra ett enda ord... Jag tycker om detta sätt att konversera, ty jag är ingen älskare af långa och breda tal.

GRÖNLUND (*kommer in med en bricka med diverse mat*). Färdigt. (*Serverar*).

LILJESTRÖM. Skönt! (*Sätter sig vid bordet*). Nu skall jag gifva dig ett svagt begrepp om min starka matlust. (*Till Grönlund*). Hvad väntar ni på?

GRÖNLUND. Ja, jag begärde frukost för två.

LILJESTRÖM (*pekar på dörren*). Gå för fan i våld!

GRÖNLUND. Som herrn befaller. (*För sig*). En ganska artig ung herre... han är mycket höfligare än den andre. (*Ut i fonden*).

SJUNDE SCENEN.

OLSSON. LILJESTRÖM.

LILJESTRÖM (*ätande*). Präktig kalfstek! Men du äter ju inte? Hvad går åt dig... är du kär? Hvem är det olyckliga föremålet? Förklara mig... gif mig ljus i saken!

OLSSON. Ja, jag vill tillstå...

LILJESTRÖM. Att du är kär! Nåja, det finner jag helt naturligt. Men gör nu inga långa företal... raskt till saken. Du vet, jag hatar alla omsvep... var därför helt kort. Du är alltså kär... föremålet en tjusande vareelse... 18 år... himmelsblått hår och röda ögon... svarta kinder och en "växt som en oread och gången dansande och glad", säger Tegnér... dansar som fröken Forssberg, sjunger som Michaeli... skrifver vers som Nybom. Talar franska, engelska, tyska, italienska, spanska, skottska, danska, irokesiska, mesopotamiska, småländska och gottländska som...

OLSSON. Ja, hon är verkligen en flicka med många talanger.

LILJESTRÖM. Förstås... du behöfver inte säga mig mera. Hon saknar väl inte den första af alla egenskaper: pengar?

OLSSON. Nej, hon är ganska förmögen.

LILJESTRÖM. Gift dig då i flygande fläng... Min välsignelse har du... Gift dig i morgon dag, om det är möjligt.

OLSSON. Hvarför så brådt?

LILJESTRÖM. Annars gör jag det i ditt ställe... Jag är alldeles galen i rika flickor... Jag kan inte emotstå dem. Dock, jag skall bevisa dig, att jag är din sanne vän... jag vill inte konkurrera med dig.

OLSSON. Tack, du! Men det återstår mig att undanrödja många hinder, innan jag kan nå min lycka. Flickan beror af sin tant, hvars enda arfvinge hon är; onkeln vill jag inte räkna, ty hans hustru är en-

sam herre i huset... Denna tant är en gammal toka, hvars hufvud är fullproppadt af galna romangriller.

LILJESTRÖM. Förstår fullkomligt!

OLSSON. Hon har vägrat mig flickans hand, emedan... jag blygs nästan att säga hvarför.

LILJESTRÖM. Genera dig inte... vänner emellan kan du vara så oblyg du vill.

OLSSON. Kort sagdt: hon tycker, att mitt namn är för simpelt... hon vill inte, att hennes brorsdotter skall heta fru Olsson.

LILJESTRÖM (*skrattar med full hals*). Ha ha ha! Jaja, inte är det något fint namn... Nå, hur tänker du göra nu då?

OLSSON. Jag står rädlös, så mycket mer som flickan förklarar, att hon aldrig vill bli min mot sin tants vilja. Jag är utan allt hopp.

LILJESTRÖM. Prat! Låt mig ta hand om saken och jag skall föra dig in i lyckans hamn.

OLSSON. Ack, om jag lyckades vinna min Vendlas hand...

LILJESTRÖM. Jaså, hon heter Vendla... det är således med fru Löving vi ha att göra? Och det säger du mig först nu!

OLSSON. Jag trodde, att du visste allt.

LILJESTRÖM. Inte ett kvitt! Lugna dig, jag svarar för en god utgång. Onkeln är en narr, tanten dito dito... båda svärma för det ovanliga. Onkeln vill göra hela världen dygdig... tanten skriver skådespel à la Birch-Pfeiffer, som ingen teaterdirektör vill läsa, än mindre uppföra. (*Får en idé*). Ja! Så skall det gå till! Vi ska' införa en person med ett romantiskt namn i deras hus... han låtsar röfva bort Vendla... du sätter efter förföraren... räddar flickan... tanten rörd... onkeln dito... stor omfamning... välsignelse och bröllop och så vidare... afgjordt!

OLSSON. Hur skall en sådan vild idé genomföras?

LILJESTRÖM. Med folk, hvilkas hjärnor äro fullpackade med romangriller, kan man göra allt... ju galnare, dess förr lyckas man. (*Ringer*). Öfverlämna du hela saken åt mig.

OLSSON. Du måtte väl inte vilja...

LILJESTRÖM. Jo, visst fan vill jag! Du är min vän, och jag skall göra dig lycklig.

ÅTTONDE SCENEN.

DE FÖRRA. GRÖNLUND.

GRÖNLUND. Hvad befalls?

LILJESTRÖM (*ropar i hans öra*). Fort, en droska!

GRÖNLUND. Ja, det är fasligt varmt, så vi få visst åska?

LILJESTRÖM. Åsna!... (*Gör pantomim*).

GRÖNLUND. Jaså... hm... hm! En droska... Nu begriper jag schäsen! Står just en utanför vår port... Herrn talar en tydlig sven-ska, det berömmet får jag ge herrn. Jag förstår hvart ord herrn säger.

LILJESTRÖM. Ah! Det faller mig något in! Vår medspelare i komedien är funnen. Denne döfve rhinoceros skall utföra hufvudrol-len. (*Till Grönlund*). Kan ni vara tystlåten... hä? (*Lägger fingret*

på mun och tar upp pengar ur sin portmonnä). Förstår ni?

GRÖNLUND (*fiffigt*). Förstår... Jag skall tiga som en död fisk.

LILJESTRÖM. Visste väl, att karlen var användbar.

OLSSON. Vill du inviga denne döfskalle i våra hemligheter?

LILJESTRÖM. Ju döfvare, dess bättre! Han skall missförstå allt; det blir ytterst romantiskt. (*Till Grönlund*). Gif akt, din kamel! (*Gör tecken*). Förstår ni?

GRÖNLUND. Ja wohl, sa' tysken... jag skall tiga som muren.

LILJESTRÖM. Ser du, han förstår mig. Kom nu, vi måste bestyra om att vår medhjälpare blir klädd i enlighet med den roll han skall spela. Under vägen skall jag fullständigt förklara dig min plan.

OLSSON. Men kära du...

LILJESTRÖM. Inte onödigt prat... tål aldrig sådant. (*Till Grönlund*). Au revoar, din stockfisk! (*Ut med Olsson i fonden*).

NIONDE SCENEN.

GRÖNLUND (*allena, sedan han följt dem till dörren*). Likaledes! Jag tycker om den där andre herrn; han behandlar mig så vänskapsfullt. Och så väl han talar sedan... Jag förstod hvart eviga ord han sa'... Han står inte och jodlar inom tänderna som så många andra... Olsson är inte på långt när så höflig; han behandlar mig mången gång som en tjuvpojke och talar en svenska så Gud sig förbarme... han är hjärtlös... har ingen känsla för sin nästa... och alla behöfva vi ju hvarandra.

ANDRA TABLÅN.

(*Ett elegant möblerat rum med fond- och sido-dörrar. Till höger ett fönster. En löndörr i fonden eller på ena sidan. Ett skåp*).

TIONDE SCENEN.

VENDLA, (*från höger*). LENA, (*från vänster*).

VENDLA. Ah, du är redan tillbaka! Nå, har du riktigt framlämnat mitt bref?

LENA. Ja, jag var just på väg att underrätta fröken därom.

VENDLA. Tack, min snälla Lena! Hvad gör tant?

LENA. Hon håller på med andra akten af sin komedi.

VENDLA. Tragedi, menar du?

LENA. Ja, det vete vår Herre hvad det kallas. Hon läste upp för mig några skenor, som hon kallade dem, och jag tyckte det var rysligt roligt... Jag skratta så godt, men då blef hon ursinnig och sa' att jag var en dum gås, som ingenting begrep.

VENDLA. Tyst! Hon kommer!

LENA (*seende sig omkring*). Nej, det är herrn... för honom behöfva vi inte genera oss.

ELFTE SCENEN.

DE FÖRRA. LÖVING, (*i nattrock och röda saffiansstöflar eller tofflor, rökmössa och pipa*).

LÖVING (*läsande i en stor foliant*). Jaja, det är obestriddigt den bästa metoden. Den här engelsmannen Blackkloss, en af de största nykterhetspredikanter världen sett, är af precis samma åsikt som jag... Inte ett plötsligt upphörande med begagnandet af starka drycker... nej... ett successivt afvänjande därifrån... eller också att dagligen minska spritens kvantitet och ersätta den med en lika volym vatten, tills man slutligen får dricka bara vatten. Ja, det är en god idé... om jag nu bara fick gå ut! (*Blir varse flickorna; förskräckt*). Hvad nu, stå ni och lyss på mig? (*Gömmar hastigt undan boken under nattrocken; för sig*). I första häpenheten trodde jag, att det var min kära Charlotte. (*Högt*). Hvar är min hustru?

VENDLA. Tant är inne hos sig, sysselsatt med att skriva på sin tragedi.

LÖVING. Stör henne för Guds skull inte! (*För sig*). Så har jag åtminstone den stunden fred... (*Högt*). Det romantiska är nu en gång hennes vurm.

VENDLA. För denna olycksaliga vurm ser jag måhända hela min lefnadslycka förstörd.

LÖVING. Hur så? Ah, jag förstår... för det hon inte vill se dig gift med en man med det plebejska namnet Olsson. Jaja, kära barn, jag kan inte hjälpa dig, så gärna jag vill... Dessutom tror jag inte, att Olsson vore en man för dig.

VENDLA. Men jag skall aldrig älska någon annan än honom! (*Bedjande*). Onkel, lilla, goda, snälla onkel, om ni ville försöka tala met tant!

LENA (*afsides*). Den krukan, som inte törs tala för sig själf!

LÖVING. Duger inte, min flicka... Hvad hon fått i sitt hufvud, kan ingen med kniptång ta ut... hvad hon vill, måste ske... Du vet, äfven jag måste foga mig efter hennes vilja. Jag får ju inte ens utan hennes medgifvande gå ut... Jag är en fånge, en slaf, som blindt måste lyda hennes nycker... allt för den kära husfredens skull. Hon gömmer ju undan mina stöflar, på det hon må ha mig som en fågel i buren... Jag måste ju hela dagen som ett annat spektakel tassa omkring i dessa röda morgonstöflar, på detta sätt utstyrd, kan jag inte sätta foten utom dörren.

LENA. Ja, hvarför skall herrn så låta frun tussa med sig?

LÖVING. Husfriden, mitt barn, husfriden! Och, uppriktigt sagdt, jag har för Vendla en annan man i kikaren.

VENDLA och LENA. Hvad?

LÖVING. Jaha! En olycklig yngling, som varit förfärligt begifven på starka drycker. Hans far, en rik egendomsägare i Uppland, en gammal vän till mig, har skrivit och bedt mig försöka kurerera hans son.

Redan i dag väntar jag hans ankomst... Jag skall bota honom och sedan gifta honom med Vendla.

VENDLA (*förtrytsamt*). Jag undanber mig den lyckan att bli gift med ett föremål för edra experiment. Då är tant långt mänskligare; hon vill åtminstone inte förena mig med en lastbar människa. Jag skall be henne beskydda mig för edra planer, som, fullbordade, skulle bringa mig till förtviflan. (*Går till vänster*).

LÖVING (*skyndar efter henne*). För himlens skull, Vendla lilla, säg inte ett ord till hustru min... hon skulle bli gräsgrön af förargelse.

LENA. Ja, får frun reda på herrns planer med mamsell Vendla, så får inte herrn sina stöflar på en hel vecka.

LÖVING (*ängsligt*). Jojo, du tör nog ha rätt... Men hon skall först se den unge mannen.

LENA. Lyd herrn mitt råd: slå alla omvändelseförsök ur hägen... Så länge det finnes krogar i hvar annat gathörn, ska' människorna också supa... Herrn har i alla fall ingen tack för hvad herrn gör. (*Ut i fonden*).

TOLFTE SCENEN.

LÖVING. Sedan CHARLOTTE.

LÖVING (*stucken*). Tack för dina goda råd! Hon, som alla andra, är slagen med blindhet. Mitt samvetes ljufva tillfredsställelse är tack nog. Jag skulle inte vilja leva en dag längre, om det inte funnes lastbara människor att förbättra.

CHARLOTTE (*utom scenen*). Ja, alla måste dö! Men värdigt som halfgudar.

LÖVING. Där är hon! Jag går för att inte som häromdagen få hennes manuskript i skallen på mig, därför att jag råkade somna under det hon läste upp det... Herre Gud, om jag ändå hade mina stöflar! (*Ut till höger*).

TRETTONDE SCENEN.

CHARLOTTE. VENDLA, (*följer försagd*).

CHARLOTTE (*från vänster, i negligé, papiljotter i håret, flera böcker under armen, ett manuskript i den ena och en penna i den andra handen, deklamerar*): "Mätte jorden skaka och darra i sina innersta grundvalar... alla element rasa i ett förtvifladt uppror... måtte stormarna drifva havets vågor upp öfver fält och dalar... måtte eldsprutande berg kasta sina flammor högt mot vredgad sky!!!" (*I vanlig ton*). Jaha, detta språk är fullt af klang och väljud! Men kanske det skulle klinga bättre, om jag skref "högt mot vredgad himmel!" Ack, det blir himmelskt! Så bör det äfven stå: "blå svafvelflammor..." (*Med djup stämma*). Det blir hemskare, och en sådan tafla kan inte skildras med nog lifliga färger... (*Sätter sig vid bordet, med pennan i mun, funderande, stödjande hufvudet mot handen*). Nu skall jag låta grefve Carl och hans vän, baron, tala! Men hur inleda deras konversation? (*Funderar*).

VENDLA (*för sig*). Jag önskar, att jag kunnat ge min Fritz ett bättre svar; säkert har mitt bref gjort honom mycket bedröfvad.

CHARLOTTE (*stiger upp*). Hvad... är du ännu här? Och alltid med hängande hufvud och bedröfvad min.

VENDLA. Hvarför är ni också så hård emot mig? Hvad är väl ungdomskärlek, om den blir förkväfd medan den ännu står i knoppning?

CHARLOTTE. "Hvad är väl ungdomskärlek, om den blir förkväfd medan den ännu står i knoppning?" Inte illa... det kan jag begagna... Jag vill strax skriva upp det. (*Skrifver*). Jag har så ofta upprepat för dig, att jag aldrig skall ge mitt samtycke till en förening med en man, som bär det plebejiska namnet Olsson. Om han ändå hade kallat sig för Olssoni, så kunde man tro, att han vore italienare.

VENDLA. Men, kära tant, han är ju en högst aktningsvärd ung man och med de bästa utsikter.

CHARLOTTE. Blir ingenting af! En Olsson, aldrig! (*Föraktligt*). Hvad kan en Olsson ha för utsikter? Nej, ingenting i världen kan förmå mig att samtycka till en sådan mesallians! Och nu, gå på ditt rum, mitt barn! Jag lofvar att uppsöka åt dig en man, som är dig värdig... Gå nu och lämna mig allena!

VENDLA (*ut i fonden*).

FJORTONDE SCENEN.

CHARLOTTE. Strax efter LILJESTRÖM.

CHARLOTTE (*allena*). Enfaldiga varelse! Men sådana ä' flickorna i våra dagar... de lefva tanklöst sin tid fram och ä' nog lättsinniga att vilja heta fru Olsson, Pettersson eller Andersson.

LILJESTRÖM (*från fonden*). Där ha vi sibyllan!

CHARLOTTE (*vänder sig förskräckt om*). En man! En främmande i mitt Tusculum?! Hvem är ni? Hvad vill ni?

LILJESTRÖM (*kommer fram*). Jag har inte bedragit mig! Behag, grace, poesi och alla nio musernas fullkomligheter stråla mig till mötes från denna ädla panna.

CHARLOTTE (*smickrad*). Hvem söker ni, min herre?

LILJESTRÖM (*med patos*). Hvem jag söker? Er, sublimes skal-dinna! Jag kommer för att anropa ert ädla och högsinta hjärta om hjälp... O, rädda, rädda en olycklig!

CHARLOTTE. Stig upp! (*För sig*). Förundranvärdt! Detta är en seen ur Natt och Morgon, af Birch-Pfeiffer. (*Högt*). Hvad har ni gjort, olycklige unge man?

LILJESTRÖM (*stiger upp*). Jag? Ingenting! Jag gör, öfver hufvud taget, ingenting, jag har ingen bestämd sysselsättning. Jag bönfäller inte för mig själf, utan för en vän, som är förföljd och som hotas af död och undergång. Jag kan ej dölja honom hos mig, ty min värdinna är förskräckligt nyfiken. Då hörde jag omtalas er goda, ädla hjärta, er högsinta, sublimes själ... och beslöt vända mig till er O, rädda, rädda min olycklige vän!

CHARLOTTE. Hvar är han? Hvad heter han?

LILJESTRÖM. A. E. I. R. äro hans initialer... det är allt hvad jag vågar säga, ty en fruktansvärd ed binder min tunga.

CHARLOTTE. O, säg mig allt! Jag besvär er! (*För honom fram på scenen och låter honom genom tecken förstå, att hon kan tåga*).

LILJESTRÖM. Ack, fresta mig inte! Hvad jag dock kan säga... ja, öfver hans börd törs jag inte yttra mig... det bör vara er nog att veta, att han är född till världen... Om hans uppfostran vill jag inte heller tala; jag vill blott nämna, att han i sin spädate barndom blef, af politiska skäl, bortröfvad från sina föräldrar.

CHARLOTTE. Himmel! det låter ju som en hel roman.

LILJESTRÖM (*med småningom ökad hastighet*). Jag vill, så mycket jag kan, utan att tråda grannlagenheten för nära, göra er bekant med hansas omständigheter... Föräldrarna voro finnar och af en ansedd adlig släkt. De hade genom några fria yttranden mot ryska regeringen väckt dennas misshag... Sibliens inkörsport var redan på vid gafvel öppnad för dem... soldater omringade deras hus en kall vinternatt... de räddade sig ut genom ett fönster... betänk, i bara strumplästen... också fingo de en snufva, som räckte i tre hela månader. Som sagdt: de lyckades undkomma, men deras lille son... knappt halftannat år, togs till fånga och sattes på en fästning i det inre af Ryssland.

CHARLOTTE. O, dessa barbarer!... Ett halftannat års barn på fästning!

LILJESTRÖM. Ja, är det inte förskräckligt!? Vid tio års ålder lyckades han rymma öfver till Sverige. Men nu ha ryska spioner upptäckt honom för att föra honom till Sibirien.

CHARLOTTE. Aldrig! Jag skall rädda honom... kosta hvad det vill!

LILJESTRÖM. Tack, tusen tack! Jag får således föra honom hit, den arme baron von Rosenkulle?

CHARLOTTE. Baron von Rosenkulle — Ack, hvilket härligt namn! ... Det doftar poesi af det! (*Heroiskt*). Ja, jag svär att jag skall rädda honom!... För honom genast till mig; under tiden vill jag göra toaletten för att emottaga honom på ett sätt, värdigt hans börd och hans olycka. Jag hoppas att då äfven få närmare lära känna er, min unge herre, som visar ett så vackert prof på vänskap. (*För sig, i det hon går*). Ingen annan än han skall bli Vendlas make!... Denna roman måste stanna inom min familj! (*Ut till vänster*).

FEMTONDE SCENEN.

LILJESTRÖM. Sedan GRÖNLUND.

LILJESTRÖM (*allena*). Hahaha!... En besatt lustig komedi! Nu ska' vi snart arrangera saken. (*Går till fönstret och vinkar med näsduken*). Hallå, Grönlund!... Han hör mig inte... han står och gapar på folket. (*Vinkar*). Ah!... nu observerade han det tecken, jag gaf honom; han kommer! (*Går från fönstret*). Lyster mig nu se, hur han skall spela sin roll... det har kostat mig möda nog att instruera honom. (*Öppnar fonddörren*). Hit in, min gubbe!

GRÖNLUND (*i öfverdrifvet modern dräkt, lackerade stöflar, glacé-handskar af lysande färg*). Ska' vi därän nu, herr Liljegren?

LILJESTRÖM. Jag heter Liljeström och inte Liljegren, dumsnut!

GRÖNLUND (*ser på sin dräkt*). Ja, jag tar mig ståtligt ut... Jag önskar, att dessa kläder vore mina.

LILJESTRÖM (*för honom fram på svenen och ger honom tecken*). Glöm nu bara inte hvad jag sagt att ni skall göra.

GRÖNLUND. Förstår, förstår!... Jag skall slå upp språklädan med en gammal fru... sedan för en ung fröken ner i droskan, som väntar här utanför, och kуска i väg med henne. Sedan kommer herr Olsson och tar vara på'na, så jag slipper vidare besvär. Och om allt går bra, får jag fem kronor för min möda.

LILJESTRÖM. Alldeles ja. Nu går jag till fröken Vendla för att inviga henne i vår plan. (*Vill gå*).

GRÖNLUND (*håller honom kvar*). Hvad, vill ni lämna mig allena?

LILJESTRÖM. Kommer strax igen! (*Ger honom tecken att stanna*).

GRÖNLUND. Ja, ja, jag är herrns vän!

LILJESTRÖM. Nu hör han uppåt väggarna igen. Schappa inte i väg... kom ihåg... (*Sätter upp handen och spelar ut med fingrarna*). Fem kronor! (*Ut i fonden*).

GRÖNLUND (*allena*). Fem kronor! Ja, Gud gifve de redan vore förtjenta! Bara det nu inte går på sned för mig. Annars kan det vara rätt roligt att få spela förnäm herre en gång i sitt lif, se'n man så länge fått vara dräng... Alla människor, jag mötte på gatan, sågo så aktningsfullt på mig. Jag måtte helt visst se nobel ut.

SEXTONDE SCENEN.

GRÖNLUND. LÖVING, (*från höger*).

LÖVING. Om jag nu bara kunde smyga undan mina stöflar. Det skall bli nykterhetspredikan i eftermiddag, och jag ville så gärna öfvervara den.

GRÖNLUND (*blir varse Löving, förskräckt*). Hvem är den karlen? Herr Liljestedt sa' att jag skulle träffa ett fruntimmer.

LÖVING (*blir varse Grönlund*). En främmande karl! Hvarmed kan jag stå till min herres tjänst?

GRÖNLUND (*bugande och komplimenterande*). Allra ödmjukaste tjenare!

LÖVING (*äfven bugande*). Hvarför svarar min herre inte på min fråga?

GRÖNLUND (*för sig*). Det där tråkiga ansiktet kan omöjligen tillhöra en gammal fru... Men det gör ingenting. Jag skall läsa upp läxan, herr Liljeberg lärt mig. (*Tar upp ett papper ur fickan, ögnar deri; högt och patetiskt*). En olycklig, af god familj beder om en tillflykt i ert hus!

LÖVING (*för sig*). Hvad hör jag! Det är unge Berglund, min brännvinsuppare... Skönt! jag skall kurerä honom. (*Betraktar Grönlund*).

GRÖNLUND (*som förut*). Med er hjälp skall jag bli ryckt undan fördärfvet.

LÖVING (*går tätt intill honom*). Intet tvifvel, det är han! Arme, unge man! Lasten står tydligt tecknad i hans ansikte. (*Luktat*). Det luktar brännvin af honom lång väg.

GRÖNLUND (*ser åter i papperet*). Dölj mig för världens ögon, eljest är jag förlorad, min fru.

LÖVING. Han kallar mig fru... karlen har fullt utbildad "dille". Här är ingen tid att förlora. Vi måste genast gripa oss an med kuren. (*Går till honom, med hög röst*). Olycklige! Jag skall bota dig från dina krämpor.

GRÖNLUND. Skall det ske med lämpor... Ja, det är jag med om.

LÖVING. Hans tal är helt förvirradt. (*Trycker ned honom i en stol*). Var så god och sitt.

GRÖNLUND (*sätter sig*). Ni är alltför god! (*För sig*). För fan, jag känner mig helt ängslig!

LÖVING. Bli nu lugnt sittande... Ni skall strax få höra den metod, jag begagnar. (*Går till skåpet, hämtar två flaskor och två glas*).

GRÖNLUND (*sittande*). Om inte herr Liljeberg snart kommer, så kilar jag min väg. (*Följer Löving med ögonen*). Han har åtminstone inga mordvapen... att låta ta lifvet af sig för fem kronor vore allt för billigt. (*Lugnad*). Han tycks dock ha människovänliga afsikter i sinnet.

LÖVING (*med en flaska under hvarje arm och ett glas i hvardera handen*). Unge man, jag vill på förhand säga er min maxim. Jag kurerar inte plötsligt, utan så där peu om peu. Förstår ni? Har ni fattat?

GRÖNLUND. Nej, jag har visst inte skrattat.

LÖVING (*för sig*). Fullt utbildad dille! Snar hjälp är dubbel hjälp. (*Fyller glaset*).

GRÖNLUND. Nå, se det låter höra sig! (*Klingar*). Morgens! (*Dricker ur*). Hm! Det smakte fågel! (*Fyller sitt glas*). Det var fan så godt! (*Klingar*). Gutår, Jeppe!

LÖVING (*dricker för sig*). Jag måste ge honom godt exempel.

GRÖNLUND (*fyller båda glaset*). Sådant lif tycker jag om! (*Slår i och dricker ömsom ur båda glaset*). Vet ni hvad, jag känner er inte, om jag fölle omkull på er... men jag tycker om er... ni är en präktig människa... Leben und leben lassen, säger engelsmannen! Hejsan! Gutår! Jag är herr Liljekvist mycket tacksam, som fört mig hit. (*Dricker*). Ah! en gudmolig punsch!

LÖVING. Nej, det är portvin... den drycken, som, näst efter brännvinet, innehåller den mesta spriten. (*Dricker nu mekaniskt med*).

GRÖNLUND (*klingar*). Leve glädjen! Det här är något för en fattig vaktmästarsjäl! Drink, gubbstult, så blir du glad i synen!

LÖVING. Nu är jag nyfiken att se hvad verkan den svagare burgundern skall göra... Jag vill genast anställa prof: (*Slår i ur den andra flaskan*). Smaka på!

GRÖNLUND (*dricker*). Ah, det var maffens

LÖVING (*springer upp; glad*). Skönt! Burgundern inger honom

ingen motvilja... Jag kan rädda honom! Han kan bli återgifven åt dygden och samhället. Låt mig omfamna er! (*Sluter honom stormande till sitt bröst*).

GRÖNLUND (*har blifvit mosig*). Kör i vind! (Omfamnar och kysser honom). Gud signe dig, min gubbe lille

LÖVING (*förtjust*). Dito med dito, min gosse! Nu skall jag fortsätta med allt svagare vin... och sist med Liljeholmens krusbärsvin, utspätt med vatten.

GRÖNLUND (*omfamnar honom ånyo*). Ädla själ, hvad jag håller af dig!

LÖVING (*för sig*). Om jag nu bara kunde komma ut... och berätta detta glänsande resultat... men jag har inga stöflar... Vänta, en idé faller mig in. Om herrn här ville låna mig sina på en stund... då kunde jag obemärkt komma ut. (*Fattar Grönlund under armen*). Kom med mig in i min kammare. (*För honom till dörren*). En tupp-lur skall nu göra dig godt.

GRÖNLUND (*sjunger*). "För spel och vin, för spel och vin och könet, för dem, för dem vi offra våra dar". (*Knuffar Löving i sidan*). Nå, sjung med, farbror lilla!

LÖVING (*har blifvit litet upprymd*). Ja, men låt bli att buffas, så skall jag sjunga.

BÅDA (*sjungande*). "För vin och spel etc. etc.". (De marschera *ett hvarf omkring rummet och gå in till höger*).

SJUTTONDE SCENEN.

LILJESTRÖM (*sticker in hufvudet genom fonddörren; då han ser rummet tomt, kommer han in*).

LILJESTRÖM. Ah, han är borta... vår gamla poetissa har då redan lagt embargo på honom. Fröken Vendla har samtyckt till vår plan. Olsson är på sin post där nere för att vara till hands att förfölja kvinnoröfvaren. Jag skyndar nu att skaffa en droska åt rövvarchefen Grönlund och hans offer, så att skämtet genast må sättas i verket. Mätte det nu bara inte komma något smolk i mjölken! (*Smyger på tå ut genom fonddörren*).

ADERTONDE SCENEN.

GRÖNLUND (*från höger, i Lövings röda stöflar. Är nu mera ankommen*).

GRÖNLUND. Det var en lustig bekantskap, jag gjort... Den gamle ökstocken är själfva artigheten... vill att jag skall bo hos honom, och Gud vete allt. Och så har han lånat mig dessa vackra stöflar se'n... nu ser jag ut som en türk... ja, en teatertürk, förstås... ty någon annan har jag inte sett... Medan gubben sitter och rakar sig där inne, smög jag mig hit, ty det är hög tid, att jag börjar det arbete, herr Olsson uppdragit åt mig... ett arbete, som kan rendera mig ett kok stryk lika säkert som de fem kronor, jag skall få.

NITTONDE SCENEN.

GRÖNLUND. CHARLOTTE.

CHARLOTTE (*fantastiskt klädd och med lockar*). Ah!... där är han.

GRÖNLUND (*utan att se henne*). Om jag nu bara visste, hvem den där karlen är... Jag gissar, att han är vinhandlare, eftersom han bjöd mig så rundligt på vin.

CHARLOTTE (*för sig*). Så besynnerligt klädd han är!

GRÖNLUND (*ser henne*). Där ha vi den gamla nuckan. (*Söker i sin ficka*). För fan!... hvar har jag pappersslappen?... Jag kan inte min läxa utantill.

CHARLOTTE (*lägger fingret på munnen*). St!

GRÖNLUND (*likaså*). St!

CHARLOTTE. Följ mig.

GRÖNLUND. Hvad säger ni?

CHARLOTTE (*som förut*). St!

GRÖNLUND. St! (*För sig*). Hvad fan menar hon?

CHARLOTTE (*fattar hans hand och går med honom mot löndörren, öppnar den och pekar in i rummet*).

GRÖNLUND (*ängsligt*). Jag ber så mycket... var god och gå förut.

CHARLOTTE (*skjuter honom in i rummet*). St!

GRÖNLUND (*för sig*). Hvad fan skall det här bli af? (*Går in*).

CHARLOTTE (*stänger hastigt dörren*). Så! Må nu Rysslands hela poliskår komma... han är i säkerhet för den! (*Går till vänster*).

TJUGONDE SCENEN.

LÖVING (*från höger, linkande; är klädd i frack och hatt samt Grönlunds stöflar, har käpp i handen*).

LÖVING. Stöflarna klämma mina fattiga liktornar; men de ska' väl gå ut sig, när jag haft dem på en stund. Bara nu inte min dyra äkta häfft slår ned på mig... Jag skall gå köksvägen, det är det säkraste. (*Ut till höger*).

TJUGUFÖRSTA SCENEN.

LILJESTRÖM (*från fonden*). Mamsell Vendla sitter redan i droskan... Men var fan håller nu vår döfve allierade hus? Det är hög tid att skämtet fullbordas... Förmodligen har den gamla frun lagt beslag på honom. (*Går till fönstret*). Ah!... nu for droskan i väg!... en man sprang upp i den... han var således redan på sin post... Hahaha! en präktig karl, den Grönlund... spelar sin roll som en gammal, rutinerad aktör... Se, Olsson kilar efter... Victoria!... listen har lyckats, nu kommer katastrofen! (*Går till vänstra sidodörren*). Min fru! Min fru! Var så god och stig ut... Röfvare! Tjuftar! Banditer!

TJUGUANDRA SCENEN.

LILJESTRÖM. CHARLOTTE.

- CHARLOTTE. Hvad står på... är elden lös?
 LILJESTRÖM. Ack, min fru!... ni skall afsky och förbanna mig.
 CHARLOTTE. I himlens namn, tala! Hvad menar ni?
 LILJESTRÖM. Er skyddsling, baron von Rosenkulle, är en förrädare.
 CHARLOTTE. En förrädare!... hur så?
 LILJESTRÖM. Han har innästlat sig i ert hus för att röfva bort er nièce.
 CHARLOTTE. Vendla... är det möjligt?
 LILJESTRÖM. Just nu for han af med henne i en droska.
 CHARLOTTE. Ni fantiserar... Just nyss införde jag den olycklige förföljde i ett hemligt rum, där han är dold för alla spejande blickar.
 LILJESTRÖM. Han har brutit sig ut därifrån. Jag träffade honom därnere i samma ögonblick han släpade sitt offer i vagnen. Jag ville rycka henne ur hans våld, men ursinnig hotade han mig med pistoler och dolk. Jag ryggade åt sidan, obehäpnad som jag var... han kastade sig upp i droskan och ropade: "kör allt hvad tygen hålla!"
 CHARLOTTE. Är det möjligt! En sådan förrädare!
 LILJESTRÖM. Men i samma ögonblick sprängde min vän, artisten Olsson, förbi på en eldig häst. Jag ropade till honom: rid fatt droskan och rädda mamsell Vendla, som en bof håller på att bortröfva. Och han for åstad med lösa tyglar efter skälmen.
 CHARLOTTE (*sjunker ned på en stol*). O, jag tror jag får slag... jag dör!
 LILJESTRÖM (*vill understödja henne; skattande, för sig*). Ha, ha, ha!
 CHARLOTTE (*springer upp*). Nej, jag vill inte dö! Jag vill leva! Jag vill vara stark! Baronen har enleverat Vendla... han måste gifta sig med henne!
 LILJESTRÖM (*för sig*). Hon är galnare än jag trodde.

TJUGUTREDJE SCENEN.

DE FÖRRA. LENA.

- LENA. Ack, har frun hört? Mamsell Vendla...
 CHARLOTTE. Jag vet allt... hon är bortröfvad... Baronen har fört henne till Finland, till sitt slott... Hans handlingssätt är lagstridigt, men romantiskt.
 LENA. Med baronen? Nej, mamsell Vendla for med herr Löving.
 CHARLOTTE. Med min man?
 LILJESTRÖM. Hvad fan vill det säga?
 CHARLOTTE. I himlens namn, tala, flicka, tala!
 LENA. Just som jag skulle gå in genom förstugudörren, kom herr Löving, putsad och klädd, med stöflar och allt, nedför trappan. Då sa'

jag: går herrn ut, och det är ju inte stöfveldag i dag? Han svarade inte ett kvitt, utan bara knuffade mig åt sidan, sprang till mamsell Vendla, som redan satt i droskan, och ropade till kusken: "kör!"

CHARLOTTE. Min man?! Nej, nu får jag bestämdt slag! (*Energiskt till Liljeström*). Min herre, förklara mig hvad allt detta skall betyda... det ligger något under det här.

LILJESTRÖM. Jag begriper ingenting! (*För sig*). Jag önskar jag vore hundra mil härifrån!

TJUGUFJÄRDE SCENEN.

DE FÖRRA. VENDLA. LÖVING. OLSSON.

(*Löving blir med våld införd af Vendla och Olsson*).

CHARLOTTE. Ah!

LILJESTRÖM. Ah, fan!

LENA. Mamsell Vendla!

CHARLOTTE. Vänta!... alla tiga! Jag befaller det! (*Till Löving*). Med dig, förrädare, skall jag sedan uppgöra räkningen... (*Strängt till Vendla*). Vendla, hvem har enleverat dig?

VENDLA (*skyggt*). Ingen, kära tant!

CHARLOTTE (*hotande*). Hvem förde dig till droskan?

VENDLA (*som förut*). Ingen, kära tant!

CHARLOTTE (*till Liljeström*). Hvem är då den brottslige?

LILJESTRÖM. Ingen, kära tant!...

CHARLOTTE. Ingen? Men någon måste det väl vara... Ah, jag brinner af vrede! (*Till Olsson*). Hur vågar ni intränga i mitt hus?

OLSSON. Förlåt mig, min fru... Jag red förbi, min vän ropade åt mig: rid fatt droskan och rädda mamsell Vendla, som en bof håller på att bortföra. Jag satte af i sporrsträck, nådde droskan och såg er herr man sitta jemte fröken Vendla i densamma... det är allt!

CHARLOTTE (*till Löving*). Man! Odjur! Hur kom ni i droskan?

LÖVING (*för sig*). Jag är såld!

CHARLOTTE (*hotande*). Jag fordrar sanningen! Tala, jag befaller det! (*Starkt bultande på löndörren*).

{ ALLA utom CHARLOTTE. Hvad är det?!

{ CHARLOTTE. Baronen!

GRÖNLUND (*utom scenen*). Låt upp! Jag vill ut!

{ OLSSON och LILJESTRÖM. Den döfve vaktmästaren!

{ LENA. Det spökar!

LÖVING. Det är min drinkare!

GRÖNLUND (*utom scenen*). Öppna, säger jag!... jag står inte ut med det här träket längre.

CHARLOTTE. Nu skall hela denna härfva af lögn och bedrägeri bli utredd... kom ut! (*Öppnar*).

TJUGUFEMTE SCENEN.

DE FÖRRA. GRÖNLUND.

GRÖNLUND. Ah, här är stort sällskap... Mjukis, mjukis!

LENA. Hvem är det där?

GRÖNLUND. Den gamla frun också; då kan jag strax förtjena mina fem kronor. (*Läser i sitt papper*): "Er, min fru, från hvars ögon snilletts eld..."

LILJESTRÖM (*håller handen för hans mun*). Håll mun! Med den saken är det nu för sent.

CHARLOTTE (*för triumferande Grönlund fram till avantscenen*). Herr baron, man har förolämpat både er och mig... ni måste hämnas oss båda!

LENA (*betraktar Grönlund uppmärksamt*). Nej, jag bedrar mig inte! Det är den döfve vaktmästaren från Hotel de Blekinge, där herr Olsson bor.

CHARLOTTE (*släpper honom lös*). Hvad hör jag!

LILJESTRÖM. Nu är det ute med oss!

OLSSON (*sakta till Lena*). Tig, för Guds skull!

GRÖNLUND (*till Lena*). Där ha vi ju henne, som gick med brevet!

CHARLOTTE. Vaktmästare! (*Skriker*). Hvem är ni?

GRÖNLUND. Fråga Herr Olsson. (*Till Löving*). Min hjärtans bror, var här du mina stöflar?

LÖVING (*viker tillbaka*). Gå för fan i våld!

CHARLOTTE. Det är för mycket! Jag ser nu, att jag från alla sidor är bedragen. Lena, gå och kalla hit polis, jag skall låta arresteras allesammans; det blir romantiskt... Jag vill inte se någon af dem mer... jag föraktar hela mänskligheten och vill fly till en öken för att slippa komma i beröring med någon. (*Vill gå*).

LILJESTRÖM (*ställer sig i vägen för henne*). Dröj ett ögonblick! Mina damer, jag har först nyligen lärt känna er, och det var mig kärt, ty det var bekantskaper, värda att göra. (*Till Charlotte*). Min fru, jag vet, att ni är den största i vårt århundrade... ädel och högsint... och ni skulle vilja låta denne unge man (*pekar på Olsson*), som älskar er niece, lämna ert hus med förtviflan i hjärtat? Ni anar inte hvad följden kan blifva däraf. Vill ni väl ha på ert samvete denne förhoppningsfulle unge mans död?... han, som en dag skulle blifva Sveriges Rafael... han, hvars målningar berömmas för den fina, poetiska doft, som hvilat öfver dem.

CHARLOTTE (*utropande*). Poetiska doft! Ja, ja! Poesi i målningar... det hade jag ej tänkt på... Det har bestämt, mig. Kom i min famn, unge man! Vända tillhör er! (*Omfamning*).

LILJESTRÖM. Tillåt mig samma lycka!

CHARLOTTE. Gärna (*omfamning*).

GRÖNLUND (*för sig*). Han har fått flickan... jag får mina fem kronor, utan bihang af ett kok stryk, som jag var rädd för.

LILJESTRÖM (*ger Grönlund pengar*). Här er lön, som ni ärligt förtjent. †

GRÖNLUND. Bon! Nu tar jag åter till borsten, men står till tjänst
en annan gång, om det behöfs.

Slutkuplett.

Mitt herrskap, er jag frågar sist:
ha vi ert bifall fått åt pjäsen?
Om det så är, så gör ni visst
med händerna en smula väsen.
Men då jag vågar värdsamt be,
att någorlunda hårdt det göra;
ty, som ni alla här fått se,
jag har en smula svårt att höra.

Kör.

Ja, som ni alla här fått se,
han har en smula svårt att höra.

KUNGL. BIBL.
1981-04-10
STOCKHOLM

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

